

PROLOG

Man tænker først og fremmest på børnene.

Som det første og det sidste i en situation som den her, i en *sindstilstand* som den her, hvor man ikke kan afgøre, om det er vrede eller smerte, der får en til at knække sammen, og som gør det så svært for en at hvæse ordene tværs gennem stuen. Først og fremmest tænker man på dem.

“Hvorfor fanden, hvorfor *i hede hule helvede* har du ikke fortalt mig det her noget før?”

“Tidspunktet var ikke det rette. Det virkede, som om det var bedre at vente.”

“*Bedre?*” Hun tager et skridt frem mod manden, der står i den anden ende af hendes stue.

Han rykker instinktivt baglæns, indtil hans lægge bliver presset op mod sofaens kant, og han næsten falder baglæns ned på de omhyggeligt rystede puder. “Jeg synes, at du lige skal falde lidt til ro,” siger han.

Stuen lugter af potpourri. Gulvtæppet har striber, der afslører, at det er blevet støvsuget for nylig, og rejseuret på den blankpolerede kaminhylde af fyrretræ tikker højt, når det ellers kan høres over hendes råben.

“Hvad forventer du, at jeg skal gøre?” siger hun. “Det vil jeg virkelig gerne vide.”

“Jeg kan ikke fortælle dig, hvad du skal gøre. Det er op til dig.”

“Tror du, at jeg har noget *valg*?”

“Vi er nødt til at sætte os ned og finde den bedste løsning ...”

“Gudfader bevares. At komme marcherende herind og fortælle mig alt det her. På en afslappet facon, som om det bare er en forglemmelse. At komme her og fortæller mig alt det her ... lort!” Hun er begyndt at græde igen, men denne gang fører hun ikke en hånd op til ansigtet. Hun lukker øjnene og venter på, at gråden skal forsvinde. Venter på, at vreden kommer tilbage for fuld styrke.

“Sarah ...”

“Jeg kender dig ikke. Jeg *kender* dig for fanden ikke engang!”

I nogle få sekunder kan man blot høre urets tikkende lyd og støjen fra den fjerne trafik, som smelter sammen med lyden fra radioen i køkkenet, som hun havde skruet ned for, da hun hørte, at det ringede på døren. Indenfor kører centralvarmesystemet på fuld kraft, men solen strømmer stadig ind i stuen gennem de tynde gardiner.

“Jeg beklager.”

“*Hvad* gør du?” Men hun har hørt ham tydeligt nok. Hun smiler, og så begynder hun at le. Hun har armene ned langs siden og samler stoffet i sin kjole mellem fingrene, mens hendes hænder åbner og lukker sig. Nu er der noget, der begynder at trække sig sammen i hendes mave; en krampe begynder at vibrere øverst oppe på hendes lår. “Jeg må hen på skolen med det samme.”

“Børnene har det fint. Med garanti, skat. Helt fint.”

Hun gentager hans sidste ord og så en gang til med en hvisken. Denne gang kan hun ikke holde tårerne tilbage eller skriget, der

kommer langt inde fra; hun kan heller ikke holde den bølge af vrede og raseri tilbage, som sender hende hurtigt gennem stuen, og hendes hænder prøver at kradsede ham i ansigtet.

Manden løfter armene for at beskytte sig. Han griber fat om fingrene, der stikker ud efter hans øjne, og da han har fået fat om hendes hænder, så snart han har kontrol over hende, forsøger han at holde hende i ro, at holde hende væk fra sig. “Du bliver nødt til at forholde dig i ro.”

“Dit. Dumme. Svin.” Hun kaster nakken tilbage.

“Hør nu her ...” Spytklatten rammer ham lige over læben og begynder at løbe ned i hans mund. Han forbander hende med et ord, han kun sjældent bruger.

Og han skubber til hende ...

Og pludselig er hun blevet en dødvægt og falder bagover, mens hun åbner munden for at udstøde et skrig, og brager gennem glaspladen på sofabordet.

Der følger nogle sekunder med urets tikken og trafikken og støjen fra køkkenet.

Manden tager et skridt hen mod hende og standser brat op. Han kan se med det samme, hvad der er sket.

Hendes ryg gør ondt, og hendes ankel, der hvor hun ramte kanten af bordet, da hun faldt. Hun forsøger at sætte sig op, men hendes hoved er pludselig blevet meget, meget tungt. Fra hendes brystkasse lyder en rallende stønnen, og hendes skuldre maser glasset ned i gulvtæppet under hende. Hun ligger stakåndet på de takkede, glitrende stykker glas og genkender en sang i den fjerne radio i samme øjeblik, som hun mærker varmen og fornemmelsen af noget vådt i baghovedet. Det breder sig omkring hendes strube og kryber ned langs halsen under hendes sweater.

Skår ...

Hun tænker et øjeblik på det ord, på hvor dumt det lyder, når man gentager det flere gange for sig selv; og hun tænker over sit manglende held. Hvor uheldig kan man for pokker være? De

må have ramt en pulsåre, eller måske to. Og selv om hun kan høre sit navn blive nævnt, selv om hun er helt klar over desperationen, over *panikken* i stemmen, er hun allerede begyndt at glide væk og at fokusere; hun koncentrerer sig udelukkende om ansigterne på sine børn.

Først og fremmest.

Mens hendes liv hurtigt ebber ud, løber rødt hen over det røgførvede glas, er hendes sidste tanke meget ligetil. Enkel og blid og brutal.

Hvis han har rørt mine børn, så slår jeg ham ihjel.

Første del
SLAGET FALDER

LUKE

“Jeg tror egentlig, at det eneste, jeg forsøger at sige, er, at du ikke skal bekymre dig. Okay, mor? Jeg mener, det er der ikke nogen grund til. Men selv mens jeg sidder her og siger det, så ved jeg godt, at det ikke nytter noget, for du har altid bekymret dig. Juliet og jeg mener, at hvis du ikke havde noget at bekymre dig over, ville du sikkert have det mærkeligt, eller være lidt småsløj, som om en del af dig ikke fungerede rigtigt. Det ville bringe dig helt fra koncepterne. Ligesom når der er noget vigtigt, du ved, du har glemt at gøre, eller som når du ikke kan huske, hvor du har lagt dine nøgler, ikke? Hvis du ikke var bekymret, ville vi være bekymret over, at du ikke var bekymret!

Men det er okay. Jeg har det rimeligt godt. Faktisk bedre end ‘rimeligt godt’. Jeg siger ikke, at det er et femstjernet hotel eller noget i den retning, men maden kunne sgu være meget værre, og de behandler mig rimelig pænt. Og sengen er kun den næstværste, jeg nogensinde har sovet i. Kan du huske dengang, vi boede på det der skod af en hotelpension i Eastbourne, da Juliet deltog i en hockeyturnering, og sengen var hård som sten? Underligt nok lykkes det mig også at få sovet.

Jeg ved ikke, hvad jeg ellers skal sige. Hvad det ellers er *meningen*, jeg skal sige ...

Jo, for øvrigt ... hvis du gider båndede de der underholdningsserier, som jeg godt kan lide, ville det være fedt. Og du skal ikke leje mit værelse ud med det samme, og vær sød at sige til alle på skolen, at de ikke skal være alt for kedede af det. Som du kan høre, får jeg god mad, sover okay, og jeg har stadig min humoristiske sans. Så der er slet ikke noget at flippe ud over, vel mor? Jeg har det fint. Jeg har et forslag: Når alt det her er faldet på plads, hvad så med at give mig det der PS2-spil, som jeg har

plaget om? Okay, man har da lov at prøve, ikke?!

Hør her, der er meget mere at fortælle, men jeg må hellere lade være med at snakke for længe, og du ved jo alligevel også, hvad jeg mener, ikke mor? Du ved godt, hvad det er, jeg prøver at sige, ikke?

Okay. Det var det ...”

Drengens øjne glider væk fra kameraet, og en mand med en sprøjte går hurtigt hen mod ham. Han sætter sig op, spænder uvilkårligt, da manden rækker hånden frem og trækker posen ned over hans hoved i de få sekunder, der går, før billedet forsvinder.

TIRSDAG

ET

Der *var* da humor i hverdagen, selvfølgelig var der det; som regel skæv og endda direkte sort, når situationen krævede det. Men alligevel havde vitserne ikke ligefrem fløjet gennem luften her på det sidste, og ingen af dem var nået frem til Tom Thorne.

Men det her var det fedeste grin, han havde fået i lang tid.

“Bad Jesmond om *mig*?” spurgte han.

Russell Brigstocke lænede sig tilbage i sin stol og nød den overraskelse, som hans chokerende kundgørelse bestemt også havde fortjent. Det var sandelig en omskiftelig verden. The Metropolitan Police Service var i en tilstand af konstant forandring, og i en tid, hvor man ikke kunne regne med noget som helst, var det alt andet end harmoniske forhold mellem kriminalkommissær Tom Thorne og kriminalinspektøren for Drabsafdelingen i Område Vest en beroligende konstant størrelse. “Han insisterede på det.”

“Han må være ved at bukke under for presset,” sagde Thorne. “Han må være gået fra koncepterne.”

Nu var det Brigstockes tur til at synes, at det var morsomt. “Hvorfor griber jeg pludselig mig selv i at tænke, at du nødig skulle snakke?”

“Det aner jeg ikke. Måske fordi der er noget galt med din høreelse.”

“Du har længe ønsket en god sag at arbejde på, så ...”

“Sgu ikke uden grund.”

Brigstocke sukkede og skubbede til sine tykke, sorte briller.

Der var varmt i hans kontor. Det var ved at blive forår, men radiatorerne udsendte stadig varme, som var det december måned. Thorne rejste sig og tog sin brune læderjakke af. “Hold nu op, Russell, du ved udmærket, at jeg ikke har fået noget

ordentligt at arbejde med i næsten seks måneder.”

Der var gået seks måneder, siden han havde arbejdet i civil i Londons gader og havde forsøgt at fange den mand, der var ansvarlig for at sparke tre af byens hjemløse til døde; seks måneder, der var gået med at skrive rapporter om husspektakler, sørge for registrering af bevismateriale og dobbelttjekke papirarbejdet inden retssager; seks måneder, hvor han var blevet holdt i kort snor og ikke kunne forvolde nogen skade.

“Det her er en sag, som det er *nødvendigt* at gøre noget ved,” sagde Brigstocke. “Hurtigt.”

Thorne satte sig ned igen og ventede på, at kriminalkommis-særen skulle fortælle noget mere.

“Der er tale om en kidnapning.” Brigstocke løftede en hånd, så snart Thorne begyndte at ryste på hovedet, og fortsatte ufor-trødent, mens han ignorerede den stønnen, der kom fra den anden side af hans skrivebord. “En seksten år gammel knægt, der blev bortført uden for sin skole i det nordlige London for tre dage siden.”

Thornes hovedrysten gik over i et megetsigende nik. “Jes-mond vil slet ikke have *mig* ind i det her, vel? Det har ikke en skid at gøre med, hvad jeg kan, eller hvad jeg kunne være god til. Han er bare blevet bedt om at udlåne nogle medarbejdere til Kidnapningsenheden, ikke sandt? Som en god holdspiller gør han, hvad han bliver bedt om, og samtidig slipper han for mig. To fluer med ét smæk.”

Der stod en væddeløber på et hjørne af Brigstockes skri-vebord. Dens visne blade hang ned over et fotografi af hans børn. Han greb en håndfuld af de skrøbelige, brune stængler og begyndte at mase dem mellem hænderne. “Hør her, jeg ved godt, at du har været pissesur, og jeg ved, at du har haft god grund til det.”

“Gu fanden har jeg det,” sagde Thorne. “Jeg har det langt bedre end tidligere, det ved du godt. Jeg er ... parat.”

“Okay. Men jeg tænkte, at indtil der bliver truffet en beslut-

ning om at give dig en mere aktiv rolle her på teamet, ville du sætte pris på en mulighed for at 'gøre dig selv usynlig'. Og desuden er der heller ikke kun tale om dig. Holland er også blevet udpeget til det her.”

Thorne stirrede ud ad vinduet hen over området omkring Peel Centre mod Hendon og det grå bånd, som i virkeligheden var den nordlige ringvej. Han havde set smukkere udsigter, men det var et stykke tid siden.

“Seksten år gammel?”

“Han hedder Luke Mullen.”

“Så knægten blev bortført ... hvad, fredag? Hvad er der sket de sidste tre dage?”

“Du bliver sat ind i sagen på Scotland Yard.” Brigstocke kiggede op fra et stykke papir på sit skrivebord. “Din kontaktperson i Kidnapningsenheden er kriminalkommissær Porter. Louise Porter.”

Thorne vidste godt, at Brigstocke holdt med ham, at han var fanget mellem loyalitet over for sit team og et ansvar over for dem højere oppe i hierarkiet. Nu om dage var alle med hans rang en tiendedel strømmer og ni tiendedele politikere. Mange på Thornes rangniveau arbejdede stort set på samme måde, og Thorne ville kæmpe til sidste bloddråbe for at undgå at komme ud på den samme glædesløse vej.

“Tom?”

Brigstocke havde bestemt sagt alle de rigtige ting. Alene drengens alder var nok til at vække Thornes interesse. Ofrene for dem, der jagede børn til seksuel tilfredsstillelse, var som regel meget yngre. Det var selvfølgelig ikke, fordi ældre børn ikke også var et mål for dem, men den slags misbrug foregik ofte på institutioner eller, og det var det mest tragiske, i selve hjemmet. Men at en sekstenårig blev bortført fra gaden var usædvanligt.

“At Trevor Jesmond er blevet involveret betyder, at der er pres på for at opnå et resultat,” sagde Thorne. Hvis en skulder-

trækning og et lille smil kunne siges at være udtryk for begejstring, så han overivrig ud. “Jeg kunne måske godt bruge lidt pres lige nu.”

“Du har ikke hørt det hele endnu.”

“Jeg lytter.”

Brigstocke satte ham ind i situationen, og da det var overstået, og Thorne havde rejst sig for at gå, kiggede han ud gennem vinduet en sidste gang. Overfor lå de brune, sorte og snavset-hvide bygninger, der husede kontorer og pakhuse med pytter af mørkt vand på de flade tage. Thorne syntes, de lignede tænder i en gammel mands mund.

Før bilen var nået hen til porten på vej ud fra parkeringspladsen, havde Thorne nået at sætte en cd med Bobby Bare i afspilleren, havde kigget en enkelt gang på Hollands ansigtsudtryk og derpå taget den ud igen. “Jeg burde egentlig sørge for altid at have en cd med Simply Red i bilen,” sagde Thorne. “For ikke at chokere din sarte sjæl.”

“Jeg bryder mig ikke om Simply Red.”

“Noget andet så.”

Holland pegede på cd-afspilleren på instrumentbrættet. “*Noget* af det, du spiller, kan jeg godt lide. Det er bare alt det der guitar-lort ...”

Thorne drejede ud på Aerodrome Road og satte farten op på vej mod Colindale undergrundsstation. Når de først var kommet ud på A5-motorvejen, var det lige ud gennem Cricklewood, Kilburn og ind i byen via den sydlige indfaldsvej.

Efter at have kritiseret Thornes musiksmag fortsatte Holland med at gnide salt i såret ved at komme med sarkastiske bemærkninger om selve bilen. Den gule BMW – en 1971’er, 3.0 CS – gjorde Thorne både stolt og glad, men for kriminalassistent Dave Holland var den bare inspirationskilde til en hel serie vittigheder om gamle bilvrag.

Men for en gang skyld hoppede Thorne ikke på den. Ingen

kunne have bidraget synderligt til at gøre hans humør meget værre. “Knægtens far er tidligere strømer,” sagde han. Han dyttede voldsomt, da en scooter drejede lige ind foran dem og talte, som om han var i færd med at beskrive noget voldsomt ubehageligt. “*Tidligere politiinspektør Anthony Mullen.*”

Hollands leverpostejfarvede hår var længere, end det havde været i et godt stykke tid. Han skubbede det væk fra panden. “Og så?”

“Så derfor er det en vennetjeneste-tjans, ikke? Han er i gang med at kradsse tjenester ind fra sine tidligere kolleger. Det næste, der kan ske, er, at vi bliver overført til en anden afdeling.”

“Men vi har jo ligesom ikke noget bedre at foretage os, har vi?” spurgte Holland.

Thornes blik dvælede kun kort ved ham, men dets budskab var aldeles klart.

“Jeg mener, *ingen* af os. Der er ikke så mange lig at give sig i kast med for tiden.”

“Korrekt. *For tiden*. Men man ved aldrig, hvornår noget stort dukker op.”

“Det lyder næsten, som om du håber på noget.”

“Hvad mener du?”

“Som om du ikke vil gå glip af noget.”

Thorne sagde ikke noget. Hans blik gled hen til sidespejlet og blev der, mens han blinkede og ventede på at komme ud.

Ingen af dem sagde noget i et par minutter. Regndråber var begyndt at drive ned ad ruderne, hvorigennem de kunne se Kilburn blive afløst af det noget fornemmere kvarter Maida Vale.

“Fik du mere ud af kriminalkommissæren?” spurgte Holland.

Thorne rystede på hovedet. “Han ved ikke mere, end vi gør. Vi finder ud af resten, når vi når frem.”

“Har du haft meget at gøre med SO7 tidligere?”

Som så mange andre betjente havde Holland stadig ikke vænnet sig til, at SO-enhederne officielt var blevet omdøbt til

SCD, nu da de var blevet en del af det, der gik under betegnelsen Specialist Crime Directorate. De fleste mennesker brugte stadigvæk de gamle forkortelser, da de var fuldt ud klar over, at ledelsen ville ændre navnet igen ved først givne lejlighed, når de ikke havde andet at lave. SO7 var afdelingen for Specialist Operations, hvis sammensatte kommandoenheder skulle tage sig af alt fra lejermord til alvorlige narkoforbrydelser. Bortset fra Kidnapningsenheden omfattede disse OCU'er Rejseholdet, Gidsel- og Afpresningsenheden og Projektenheden, som Thorne havde arbejdet sammen med i den fælles gangsteroperation, der var endt så forfærdeligt et år tidligere.

“Gudskelov ikke med Kidnapningsenheden. De er nogle rigtige gulddrenge; de bryder sig ikke om at blande sig med sådan nogle som os. De kan godt lide at være lidt gådefulde.”

“Tja, jeg går ud fra, at der bliver nødt til at være et element af hemmelighedskræmmeri, når man tager i betragtning, hvad de foretager sig. De er jo nødt til at være lidt mere diskrete end os andre.”

Thorne så ikke overbevist ud. “De er selvglade.” Han lænede sig frem og tændte for radioen og fandt kanalen med radiosport.

“Så ham der Mullen kender altså Jesmond?”

“Har kendt ham i årevis.”

“Så de er lige gamle?”

“Jeg tror nok, at Mullen er nogle få år ældre,” svarede Thorne. “De arbejdede sammen i en gammel AMIP-enhed et eller andet sted syd for Themsen. Kriminalkommissæren mener, at Mullen var den, der var ansvarlig for at bringe Jesmond ind i varmen. Hjalp ham til at stige hurtigt i graderne.”

“Javel.”

“Mind mig lige på, at jeg skal give ham en på snotten, ikke?”

Holland smilede, men så ikke videre begejstret ud.

“Hvad er der?”

“En eller anden har lige kidnappet hans søn,” svarede Holland.

For enden af Edgware Road, tæt på Marble Arch, løb de ind i en trafikprop. Thorne blev mere og mere frustreret og tænkte, at den eneste virkning, bompengene havde haft, var at tømme folks lommer. På radioen blev der snakket om den kamp, som Spurs skulle spille næste aften. Fodboldeksperter i studiet sagde, at de havde store chancer for at tage tre point mod Fulham efter tre sejre i træk.

“Det er fandeme dødsdøds,” kommenterede Thorne.

Holland var tydeligvis stadig i gang med at tænke på det, de havde talt om et par minutter tidligere. “Jeg tror bare, at man ser på de her sager på en anden måde,” sagde han. “Altså når man først har fået børn.”

Thorne gryntede et eller andet.

“Hvis der sker noget med andres ...”

“Du mener, at jeg var noget ufølsom?” spurgte Thorne. “Med det, jeg sagde.”

“Ja, en smule.”

“Hvis jeg var *virkelig* ufølsom, skulle jeg mene, at det var Guds straf.” Han kastede et blik på Holland og løftede et øjenbryn. Denne gang var det smil, han modtog, ægte, men det virkede stadigvæk, som om Holland var blevet en mere alvorlig person, end Thorne huskede ham.

Holland havde aldrig været helt så ung, så grøn, så ivrig, som Thorne huskede ham, men da han seks år tidligere i en alder af femogtyve som kriminalbetjent var blevet tilknyttet Thornes team, havde der bestemt været noget mere entusiasme. Og der havde været en tro på arbejdets nytte. Selvfølgelig havde han og hans veninde været gennem nogle skærmydsler på hjemmefronten siden da; der havde været den affære med en kollega, som var blevet myrdet i tjenesten, og derpå var han blevet far til en pige, der snart fyldte to år.

Og der havde været en hel del lig.

Et konstant voksende galleri af dem, som man først lærte at kende, når deres liv var blevet taget fra dem. Mennesker, hvis mørkeste hemmeligheder måske blev afsløret for en, men hvis stemmer man aldrig ville få at høre, hvis tanker man aldrig ville få kendskab til. En udstilling af de døde, sideløbende med en udstilling af de morderiske levende. Og af de efterladte; dem, der måtte samle stumperne sammen.

Thorne og Holland og andre, der kom i kontakt med den slags fænomener, fik ikke deres liv *defineret* af vold og sorg. De faldt hverken i søvn eller vågnede med den, men de var heller ikke immune over for den. I sidste ende ændrede den alting.

Tiltroen til det nyttige i deres arbejde blev sløvet.

“Hvordan går det derhjemme, Dave?”

Et kort øjeblik så Holland overrasket ud, derpå glad, før han lukkede lidt i igen. “Det går godt.”

“Chloe må være ved at blive stor.”

Holland nikkede og slappede af. “Hun ændrer sig hvert femte minut. Altså i og med, at hun opdager ting og sager. Hun er i gang med noget forskelligt, hver gang jeg kommer ind ad døren. Lige for tiden er hun helt vild med musik og synger med på alt muligt.”

“Men ikke noget med guitarklimpren.”

“Jeg kan ikke lade være med at tænke på, at jeg går glip af det hele. På grund af det her.”

Thorne gik ud fra, at der ikke var nogen grund til at spørge til Hollands kæreste. Sophie var ikke just Thornes største fan. Han vidste udmærket, at det var langt mere sandsynligt, at hans navn blev råbt end udtalt stille og roligt i den lille lejlighed, som Holland og Sophie delte i Elephant & Castle, og at han meget vel kunne have forårsaget en hel del skænderier i det hele taget. På Park Lane kunne BMW'en endelig snegle sig op på halvtreds igen. Herfra ville de køre videre til Victoria Station og derpå til St. James' Palace og Scotland Yard.

Holland vendte sig om mod Thorne, idet de sænkede farten

ved Hyde Park Corner. “Jeg skulle for resten hilse fra Sophie,” sagde han.

Thorne nikkede og listede bilen ind i den strøm af trafik, der susede rundt i rundkørslen.

Det var ikke Thornes yndlingssted.

Det var her, han året før havde tilbragt nogle få rædselsfulde uger, måske de mest rædselsfulde han nogen sinde havde måttet gennemleve. Dengang, da han var blevet taget af teamet og havde fået tildelt, hvad der med en omskrivning var blevet kaldt ‘orlov til havearbejde’, havde han udmærket vidst, at han ikke havde været sig selv, at han ikke havde kunnet magte tingene siden sin fars død. Men at høre det fra sådan nogle som Trevor Jesmond, at få at vide, at han var udbrændt og blive viftet lem-fældigt til side som en grim lugt, havde været noget helt andet. Det var jobbet som civil politiagent, der gudskelov havde vist en udvej, og de efterfølgende uger, som han havde tilbragt med at leve og sove på gaden, havde været uendeligt langt at foretrække for dem, han havde tilbragt med at simre på et minimalt kontor uden vindue på New Scotland Yard.

Da de gik hen mod indgangen, skulede Thorne til en gruppe turister, der var ved at tage billeder af hinanden foran det berømte roterende skilt.

“Hvad lavede du egentlig, da du var her?” spurgte Holland.

Thorne tog sit identitetskort frem og viste det til en af de betjente, der stod vagt ved døren. “Jeg prøvede at regne ud, hvor mange flasker rettelak der skulle til, for at doses blev dødelig.”

Kidnapningsenheden var en af flere SO-enheder, der var baseret i Central 3000, et enormt åbent kontorlandskab, der fyldte halvdelen af hele femte etage. Hver enhed havde sin egen farvekode, og dets område var markeret af et rektangulært flag, der hang ned fra det lave loft: Flaget for Taktisk Våbengruppe

var sort, flaget for Overvågningsenheden var grønt, og Kidnapningsenhedens var rødt. Andre steder viste andre farver tilstedeværelsen af tekniske og efterretningsmæssige støtteenheder, som begge kunne gøre brug af enorme mængder af tv-monitører, hvor hver enkelt var i stand til at tilslutte sig alle overvågningsskærmene i hovedstadsområdet eller sende levende billeder direkte fra alle politiets helikoptere.

Thorne og Holland stod og kiggede på det. "Og vi kunne ikke forstå, hvorfor vi ikke havde råd til en ny kedel på vores kontor," kommenterede Holland.

En lille, mørkhåret kvinde rejste sig fra sit skrivebord i det røde område og præsenterede sig som kriminalkommissær Louise Porter. I løbet af de første minutters småsnak bagte Holland lidt på hende. Han virkede glad for, at hun åbenbart fandt det morsomt. Thorne var imponeret over den kraftanstrengelse, hun lagde i at lade, som om det var tilfældet.

Porter gennemgik hurtigt den måde, som holdet, der var et ud af tre, var organiseret på. Der var mere eller mindre tale om den sædvanlige struktur. Hun var den ene af to vicekriminalkommissærer, der stod i spidsen for sagerne, og som begge skulle rapportere til en kriminalkommissær. "Kriminalkommissær Hignett bad mig undskylde, at han ikke var i stand til selv at byde jer velkommen," sagde Porter, "men han kommer senere. Og selvfølgelig har vi nu *tre* kriminalkommissærer." Hun nikkede til Thorne. "Tak fordi I hjælper til."

"Ingen årsag," svarede Thorne.

"Og I havde selvfølgelig ikke noget valg, vel?"

"Ikke det, der ligner."

"Det er jeg ked af at høre, men vi har brug for jeres assistance." Hun kiggede ned. "Er der noget galt?"

Thorne holdt op med at vippe fra den ene fod til den anden. "Problemer med ryggen," sagde han. "Jeg må have forvredet noget i den." Sandheden var, at han havde haft rigtig ondt i et stykke tid på grund af en smerte, der jog ned i hans venstre ben,

og som blev langt værre af at sidde i en bil, eller Gud forbyde det, ved et skrivebord. I begyndelsen havde han afskrevet det som et muskelproblem, muligvis en påmindelse om de nætter, han havde sovet udendørs, men nu havde han mistanke om, at der var tale om et mere dybtliggende problem. Det skulle nok gå væk, men i mellemtiden indtog han store mængder smertestillende piller.

Porter præsenterede Thorne og Holland for de medarbejdere fra holdet, der var til stede. De fleste af dem virkede flinke nok. De så alle ud til at have travlt.

“Selvfølgelig er en del af folkene ude forskellige steder,” sagde Porter. “På jagt efter det, som vi lidt grinagtigt kalder ‘spor’.”

Holland lænede sig op ad et tomt skrivebord. “I har i det mindste nogle.”

“Faktisk kun det ene. Et par vidner så Luke Mullen stige ind i en bil den eftermiddag, han forsvandt.”

“Nummerplade?” spurgte Thorne.

“Dele af den. Blå eller sort. Og *måske* er bilen en Passat. Denne oplysning kommer fra de andre børn i skolen, der lige havde fået fri og derfor var for optaget af at snakke om musik eller skateboards, eller hvad pokker de nu snakker om.”

Holland grinede. “Du har vist ikke nogen selv, vel?”

“*Stige* ind i en bil,” sagde Thorne. “Det så altså ikke ud til, at han blev tvunget?”

“Han satte sig ind i bilen sammen med en ung kvinde. Tiltrækkende. Jeg tror, at de andre drenge havde for travlt med at æde hende med øjnene til at lægge særligt mærke til bilen.”

“Måske havde Luke fået sig en ny kæreste,” foreslog Holland.

“Det er bestemt det, som nogle af drengene tror. De havde set ham sammen med hende tidligere.”

“Er det så ikke en mulighed?” spurgte Thorne. “Knægten er seksten år gammel. Måske er han blot forsvundet ind på et hotel

et eller andet sted sammen med en fortryllende, ældre kvinde.”

“Det er muligt.” Porter begyndte at samle nogle få ting sammen på sit skrivebord og greb derefter en taske, der hang ned fra hendes stoleryg. “Men det her skete sidste fredag. Hvorfor har han så ikke ladet høre fra sig?”

“Han har sikkert bedre ting at tage sig til.”

Porter lagde hovedet på skrå som reaktion på en teori, hun helt klart havde forkastet. “Hvem tager på en sexet weekend uden andet end en skoleuniformsjakke og sit svedige gymnastiktøj?” Hun lod det trænge ind og gik derpå forbi Thorne og Holland hen mod døren på en måde, så de ikke var i tvivl om, at de skulle følge efter hende.

Holland ventede, til hun var uden for hørevidde. “Tja, hun ser da ikke ud til at være *for* selvglad.”

Ude i foyeren trådte et andet medlem af gruppen ud af elevatoren. Porter præsenterede kvinden for Thorne og Holland, før de tre gik ind i den. Porter udvekslede nogle få hurtige bemærkninger med sin kollega, trykkede derpå på en knap og rettede blikket mod Thorne i det øjeblik, dørene lukkede sig. “Hun er den ene af to forbindelsesofficerer, som på skift har været ude hos familien, siden vi blev inddraget. I kommer til at møde den anden, når vi når derud.”

“Fint.”

Porters blik flyttede sig til de oplyste tal oven over elevatordørene. Thorne spekulerede på, om hun altid var så urolig, om hun altid havde så meget fart på.

“Hvis det er muligt, vil jeg gerne tilbringe et par timer sammen med Mullen og hans kone i dag. Af indlysende grunde er de første samtaler med familien af største betydning.”

Der gik et sekund eller to, før sandheden gik op for Thorne. “*Første samtaler?*” sagde han.

Porter vendte sig om og så på ham.

“Jeg forstår ikke helt ...”

“Vi blev først inddraget i det her i går eftermiddags,” for-

klarede hun. “Kidnapningen blev ikke meldt til politiet med det samme.”

Thorne opfangede et blik fra Holland, der åbenbart var lige så forvirret som ham. “Var der nogen form for trussel?” spurgte han. “Fik familien at vide, at de ikke måtte kontakte politiet?”

“Den, der har kidnappet Luke, har ikke på nogen måde kontaktet familien.”

Elevatoren nåede ned til stuetagen, og dørene åbnede sig, men Thorne rokkede sig ikke ud af stedet.

“Lige nu er dit gæt lige så godt som mit,” sagde Porter.

“Og hvad går det ud på?”

“Hvad skal vi bruge gætterier til? Sandheden er den enkle, at Luke Mullen blev kidnappet fredag eftermiddag, men af grunde, som kun hans forældre kender til, besluttede de at vente et par dage med at fortælle det til nogen som helst.”

CONRAD

Lad os nu antage, at man er dværg, ikke?

Det betyder ikke, at man kun bliver lun på andre dværge, vel? At man ikke kan blive ophidset over at kæle lidt med en, som man er nødt til at stå på en stol for at kunne snave rigtigt med. Faktisk er det *normalt* at ville være sammen med en, der er anderledes, er det ikke? Bare for at finde ud af, hvordan det er.

Han vidste udmærket, at det var *meningen*, at han skulle være sammen med en kvinde, der arbejdede som kassedame i Asda og gik i en kopi af en Burberry-fracke samt brugte en billig parfume, så da Amanda var begyndt at komme anstigende og med vilje havde gjort sit sprog mindre dannet og skyllede Breezere ned uden smålige hensyn til morgendagen, havde han fået den op lige så hurtigt, som en rotte løber op i et nedløbsrør. Og hvorfor skulle han ikke det? Han havde altid fantaseret om noget fornemt fjams, og selv om han godt inderst inde vidste, at hun kun var på slumvisit, havde alting fungeret glimrende til at begynde med.

Men her på det sidste var han begyndt at få en følelse af, at der manglede noget, og det var ikke kun, fordi det seksuelle ikke længere var så frækt, hvilket det jo aldrig er efter et par måneder. Det var mere end det. Han var begyndt at få en følelse af, at alting var lidt uvirkeligt. Hun kunne kalde sig selv Mandy lige så meget, hun havde lyst til, og klæde sig mindre fint på, men hun ville altid være en 'Amanda', og han ville aldrig komme til at høre til i hendes klasse, når det drejede sig om dannelse og intelligens. Det var ikke, fordi han var dum, langtfra. Han vidste stort set, hvad der var hvad. Men når det handlede om at gøre ting, at tjene til livets ophold og alt det andet, så havde

han en tendens til at følge efter andre. Men det var i orden, for han kendte sine egne begrænsninger. Og så var han jo ikke så dum, gik han ud fra.

Men nu var han begyndt at tænke på andre kvinder. Ikke nogen bestemt, bare andre typer kvinder. *Hans* slags. Han var begyndt at blive ukoncentreret, selv midt i vigtige ting, som for eksempel hvad de skulle stille op med knægten og den slags, og han forestillede sig selv sammen med kvinder, der læste mæg-blade og havde beskidte bh-stropper. Han tænkte på kvinder, der larmede lidt mere i sengen og behandlede ham ordentligt og ikke fortalte ham, hvor han skulle røre ved dem. I begyndelsen gav det ham skyldfølelse, men her på det sidste havde han sagt til sig selv, at hun sikkert havde det på samme måde. Når de bollede, drømte hun sikkert om store, behårede rugby-fyre, der hed Giles eller Nigel, og måske var hans sprog ved at gå hende lige så meget på nerverne, som hendes gik ham på.

Måske skyldtes hele miseren det med knægten. I begyndelsen havde det lydt som lette penge, og han havde ikke været lang tid om at slå til, men for fanden da, hvor var det langt mere stressende end at slå en gammel stodder i hovedet eller at snakke sig adgang til en pensionists lejlighed. De opførte sig begge lidt mærkeligt, og måske ville han begynde at føle sig som sig selv igen, når alt det her var overstået, og de havde bunker af penge. Måske kunne de rejse et eller andet sted hen.

Hvad fanden tænkte han på? Det ville være en helvedes god idé at rejse et eller andet sted hen. Og så ville han måske holde op med at tænke på andre kvinder.

Da Amanda fem minutter senere kom ind i stuen, troede han et kort, pinefuldt øjeblik, at hun kunne se, hvad han havde tænkt. At det var lige så iøjefaldende som det halvautomatiske våben i hans skød, som han skyndsomt havde dækket med dagens *Daily Star*. Men der var ikke noget galt. Hun spurgte ham, hvordan han havde det, og kyssede ham på issen, da han spurgte hende om det samme. Hun gik hen til hans cigaret-

ter og tog en, hvorpå hun hurtigt tjekkede, om der var noget ordentligt i fjernsynet.

Så satte hun sig på kanten af sengen og begyndte at tale om, hvad de skulle gøre med knægten.